

[Nyrup Rasmussen]

jamen så er det i modstrid med forudsætningerne. Det kan man da se. Når man aftaler en regulering, må den også kunne fungere.

Dertil kommer jo, at finansministeren ikke lægger op til en ny regulering. Finansministeren lægger i sine bemærkninger op til en helt traditionel årlig fastsættelse af en bestemt ydelse til et bestemt formål. Det er ikke, hvad vi forstår ved en bestemt regulering. En regulering må være aftalt efter nogle fastlagte principper på forhånd, således at man ved, hvad man har at holde sig til også som ganske almindelig arbejdsløs, efterløner eller pensionist.

Når vi i mit første indlæg har refereret til arbejdstilbudsloven og uddannelsestilbudsloven, er det, fordi man jo, når man skal fastlægge, hvad uddannelsesindsatsen koster i en så stor og omfattende lovgivning, må have en række økonomiske forudsætninger om, hvordan verden ser ud i 1989, 1990, 1991 og 1992. Og det, jeg har villet sige med forholdet mellem finanslovsforudsætninger 1989 og aftalen fra august 1988, er, at det naturligvis var finanslovsforudsætninger 1989, der måtte indgå i beregningsgrundlaget for den økonomiske pris for at komme igennem med reformen.

Tilsvarende gælder dagpengeforliget fra 1988, hvor man vil erindre, at en del af dagpengeforliget omfattede, at mennesker på supplerende dagpenge og dermed i deltidsarbejde, men med ønske om fuldtidsarbejde, kunne få et arbejdstilbud. Også her lå der naturligvis i opgørelsen over, hvad en sådan reform ville koste, en forudsætning om, at finanslovsforudsætningerne 1989 måtte være udgangspunktet.

Så vil jeg sige til finansministeren om tallene i øvrigt, at vi har været ked af, at man af bemærkningerne kunne få det indtryk, at der var tale om, at levevilkårene for ganske almindelige lønmodtagere, som modtager dagpenge for øjeblikket, var løftet med 2 pct. i faste priser, så at deres realindkomst var steget med 2 pct. sammenlignet med beskæftigede. Det er jo ikke tilfældet. Jeg er nødt til at gentage, at arbejdsløshedsdagpengene – og det håber jeg at ministeren kan bekræfte – jo ikke er reguleret fra 1. juli 1988 til 1. juli 1989. Danske arbejdsløse lønmodtagere, der får maksimale dagpenge, får ikke en krone mere i år, end de fik 1. juli 1988, eller 4. juli for at være helt præcis.

Og derfor er det forkert, at man ikke i sådanne situationer, hvor man godt kan henholde sig

til, hvad man plejer at gøre, føler sig foranlediget til i bemærkningerne at sige: Jamen her er en ekstraordinær situation, hvor vi foreslår en forandring af reguleringsmekanismerne, og her bør vi oplyse om, at den traditionelle måde at opgøre tingene på giver et forkert billede.

Og så kunne finansministeren altså godt i en fodnote have oplyst, at tallet også er præget af, som finansministeren selv sagde her fra talerstolen, at det er i 1989-helårvirkningen, at fingeraftrykket fungerer og slår igennem, og at det er hovedforklaringen på de 2 pct.

Jeg synes også, det burde siges, at effekterne af at sætte de 2½ pct.s regulering ud af kraft er, at mere end en tredjedel af det fingeraftryk, vi aftalte i december 1987, hermed forsvinder, og resten forsvinder selvfølgelig på grund af den allerede stedfundne prisudvikling.

Jeg har svært ved at forstå det økonomiske ræsonnement, der går på, at det at nedsætte dagpengene for den enkelte arbejdsløse yderligere skulle være et selvstændigt bidrag til en bedre skatteprofil i Danmark. Må jeg ikke godt endnu en gang erindre om – og det ved finansministeren formentlig bedre end jeg – at hovedårsagen til den bedre statsfinansielle profil i begyndelsen af 1980'erne var en stigning i beskæftigelsen og ikke de forringelser, man i begyndelsen af 1980'erne gennemførte for overførselsindkomsterne. Det kan enhver se, når man ser på tallene og skal forklare udviklingen i drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet i den del af 1980'erne.

Vi er derfor stadig væk i den situation, at vi har aftalt noget i december 1987, som man nu griber afgørende ind i, og endvidere må jeg sige, at det forhold, at der er indgået nye overenskomster, jo ikke ændrede på de arbejdsløses realindkomstudvikling. Årsagen til, at de arbejdsløse har de tal, de har, er de aftaler, vi indgik i december 1987, som vi nu ser effekten af.

Derfor kan man ikke komme med en ny overenskomstaftale og sige, at det er denne nye overenskomstaftale, der begrunder, at vi nu skal gribe ind i forhold til de arbejdsløse, når det oven i købet ligger sådan – og det forstod jeg på finansministeren at han var enig i – at lønudviklingen de næste to år skønsmæssigt ligger på 5½ pct., sådan hørte jeg det. Jamen så er det også logisk at sige, hvis man vedstår parallelsynspunktet, at man har et godt grundlag for at sikre, at lønudviklingen og indkomststud-